

TORNUL DE VECHERI

Vestire a Prezenței lui Christos

STANCA VARȘTEI
ALTEUNGHENTIN
FOAIE PUNE
A RESCUMĂRĂRI

"Pazitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineața, dar întâi să știi
că Noaptea!" Isa 21: 11-12

Vol. V: 1 Noembrie No. 11
Dela Adam 6049—Dela Chr. 1921

CONTINUTUL

Lubire divină	165
Priceperea e necesară	166
Impartășire cerească	167
Invidia departe de prietenie	168
Întărite în cinste	169
Vicmuri prin eșecase am ajuns	170
Vrednicii—Vechii și moderni	171
Vrednicia sfinților vechiului Tes-	172
tament	173
Regulele sigure ale lui Iehova	174
Texte specifice examinate	175
Cercată ca aurul și argintul	176
Starea la masă în împărăție	177
Preful de răscumpărare, cheia	178
Aviz important	179

Matelu 24: 33; Marcu 13: 29; Luca 21: 25-31

MISIUNEA SFANTA A ACESTEI REVISTE.

Aceasta revista este una din primii factori a sistemului de instructiune Scripturala, sau „Seminariul Bibliei”, ale carei invataturi sunt acum prezentate in toate partile lumii civilizate de WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY (SOCIETATEA DE BIBLII SI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE), fondata in 1929 d. Chr. „pentru propagarea cunostintei Crestina.” Aceasta revista nu este numai un mijloc de ajutor Studentilor de Biblie (de orice categorii) in intrunirile lor sa invete si studieze Cuvantul Divin, ci serveste si ca un mijloc de comunicare pentru anuntarea conferintelor si a reprezentantilor calatori trimisi de aceasta Societate, numiti „Peregrini.”

„Lectiunile Bereane” (Fapte 17:10, 11) ale acestei reviste sunt repetitiile or subiecte reexaminare ale STUDIILOR publicate de Societate, aranjate sa ospeteze pe toti membrii „Casei Credincioase”, si foarte ajutatoare tuturor vrednicilor de singurul grad onorabil acordat de Societate, adica, Verbi Dei Minister (V. D. M.), care, tradus romaneste insemneaza Servitorul Cuvantului Divin. Lectiunile Scolii Internationale de Duminica sunt special pentru Studentii in Biblie mai inaintati si invatatori; de unii aceste sunt considerate Indispensabile.

Aceasta revista sta ferm pentru apararea singurului fundament a sperantei Crestinului, ce astazi in general sa noaga rescumpararea prin sancele pretios a „omului Isus Christos, care s'a dat pe sine o rescumparare (un pret corespunzator, un Inlocuitor) pentru toti.” (1 Petru 1:19; 1 Tim. 2:6). Cladind pe acest fundament sigur, aur, argint si pietre scumpe (1 Corinteni 3:11-15; 1 Petru 5:1-11) ale Cuvantului lui Dumnezeu, misiunea lui mai departe e: „Sa faca pe toti se vada ce e impartasirea Misteriului care... de veacuri a fost ascuns in Dumnezeu... cu intentia ca intelegerea lui Dumnezeu cea de multe feluri sa fie data acum prin Biserica la cunostinta... care in veacurile trecute n'a fost cunoscuta omenoni, dupa cum e acum descoperita.” — Efeseni 3:5-9, 10.

Aceasta revista sta libera de toate partidele, sectele si crezurile omenesti, pe cand ea se sarguete se aduca din ce in ce mai mult fiecare articulatie si cuvintare a ei in deplina supunere voiei lui Dumnezeu in Christos cum e exprimata in Scripturi. Ea e astfel libera se declare cu indreptare toate ce Dumnezeu si Domnul a vorbit — potrivit cu intelegerea divina permisa noua se intelegem. Atitudinea ei nu e dogmatica ci confidentiala; de oarece stim unde si ce afirmam, bazandu-ne cu pebindoita si nepartinita credinta in promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Ea e tinuta ca si o Incredere, spre a fi intrabuintata numai in serviciul lui Dumnezeu, pentru invatarea Cuvantului Sau, pentru cladirea poporului Sau in cunostinta si harurile spirituale. Si noi nu numai invitam da li indemnăm pe cititorii nostri se examineze toate cuvantarile lui cu Cuvantul Divin infalibil la care in continuu ne referam spre a usura calea la o astfel de examinare.

PE NOI SCRIPTURA CLAR NE INVATA.

Ca Biserica e „Templul viului Dumnezeu” — Indeosebi „lucrul manelor Sale:” ca construirea ei a fos in progres dealungul veacului Evanghelic — de cand Christos a devenit Rascumparatorul lumii si Piatra Unghiulara a Templului Sau prin care, cand va fi sfarsita, binecuvantarea lui Dumnezeu se va revarsa asupra tuturor oamenilor si ei se vor apropia de El. — 1 Corinteni 3:16-17; Efeseni 2, 20-22; Facere 28:14, Galatani 3:19, 29.

Ca in timpul de acum ciosirea, formarea si instruirea credinciosilor consacratii progresaza; si ca cand ultima acestor „pietre vii... alese si pretioase” va fi gata, atunci marele Maestru le va intruni la oalta prin Prima Inviere; si Templul va fi umplut de gloria lui Dumnezeu si va fi locul de intrunire intre Dumnezeu si oameni dealungul Mileniului. — Apocalipsul 15: 5-8.

Ca temelul sperantei, pentru Biserica si lume, sta in faptul, ca „Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moarte pentru fiecare om”, a fost o rescumparare pentru toti, si va fi „lumina adevarata care va lumina pe orice om venit in lume”, la timpurile Sale cuvenite.” — Evrei 2:9; Ioan 1:9; Timotei 2: 5, 6.

Ca speranta Bisericii este: sa fie „asemenea Domnului ei... sa-l vada precum este” si sa fie „partasa naturii divine” impartasindu-se gloria Lui ca co mostenitoare cu El. — 1 Ioan 3: 2; Ioan 17: 24; Romani 8: 17, 2., Petru 1, 4.

Ca lucrul prezent al Bisericii e perfectionarea ori pregatirea sfintilor pentru lucrul si serviciul in viitor; sa desvolteze in ea insasi orice har si fruct al spiritului; sa fie marturia lui Dumnezeu la lume; si sa se pregateasca pentru a fi regi si proci a lui Dumnezeu in veacul viitor. — Efeseni 4; 12; Matei 24; 14; Apocalipsul 1; 6; 20., 6.

Ca speranta lumii se afla in binecuvantarile cunostintei si privilegiilor, ce vor fi aduse tuturor de imparatia mileniala a lui Christos — restatornicire a toate ce au fost pierdute prin Adam in Eden, acelor cari cu bucurie si supunere se vor imbratosa pe terminii lui Dumnezeu din manele gloriosului Rascumparator si gloriata Lui solte, Biserica; pe cand toti impotriva-li si nespusii de vole libera vor fi distrusi. — Fapte 3; 19-23; Isala 35.

TURNUL DE VEGHERE

(THE WATCH TOWER)

Publicat de Societatea de Biblie si Tractate Turnul de Veghere
(Watch Tower Bible & Tract Society)

124 Columbia Heights — Brooklyn, New-York, U. S. A.

OFICE FILIALE: 34 Craven Terrace, Lancaster Gate, London W. 2 Anglia; 495 Collins St., Melbourne, Australia; 123 Plein St Cape Town, Sud-Africa; 12 Honggerstrasse, Zurich, Elvetia; 38 Rue des Communaux, Berne, Filiala Franceza si Belgiana, Elvetia; 76 Unterdornerstrasse, Barmen, Germania; 15 Suhrsgade, Copenhaga, Danemarca; 9 Angkatan, Orebro, Suedia; 60 Parkvelen, Cristiana, Norvegia; 5 Nervanderinkatu, Helsingfors, Finlanda; 51 Adriaanstr. Rotterdam, Olanda, Toronto, Ontario, Canada, Kottayam, India; Ramallah, Palestina.

BRANSA ROMANA:

Str. Bucovina Nr. 4, Cluj, Transilvania Romania. — Telefon 446.

Toate comunicariile si scrisorile sa se faca direct la oficiul din CLUJ.

THE WATCH TOWER si Comitetul lui Editorial: Acest Jurnal este publicat sub supravegherea unui comitet editorial, din care cel putin trei au fost si aprobat ca adevar fiecare si toate articolele ce apar in coloanele lui. Numele comitetului este: J. F. Rutherford W. Van Amburgh, F. H. Robinson, O. H. Fisher, E. W. Brentson.

Iată modul cum frații ne pot ușura din lucru :

1. Când trimiteți bani pentru cărți sau alte lucruri, să scrieți curat suma trimisă, pentru ce fel de cărți, câte bucăți, fiecare bucată cu cât, și apoi să adunați suma să vedeți dacă să potrivește (noi am găsit de mai multe ori că nu să potrivește); prin cine ați primit cărțile, prin vre-o persoană sau cu posta, și dacă să poate, datul.

2. Când comandați cărți sau orice scrieți curat și corect numele și adresa, arătându-se comuna, posta ultimă, județul.

3. Comanda pentru cărți să fie pe o bucată de hârtie despărțită de scrisoarea ce conține alte lucruri, pe care să se afle adresa cum e arătat mai sus.

4. Scrieți clar ce fel cărți și câte de fiecare.

5. Când cereți vre un fel de foaie ca: „Vestea Mileniului”, nu scrieți: „trimiteți câte vedeți de bine.” scrieți exact câte voiți, lăsând nouă să judecăm câte să trimitem.

6. De acum înainte odată cu cărțile se trimete și o nota pe care, in colul deasupra, la dreapta, să scris un număr. Când plătești cărțile venite cu nota să scrieți todeauna numărul notei. In modul acesta ne veți ușura lucrul și de multe ori ne veți scuti de cercetări zădarnice.

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. V.

CLUJ

Noembrie 1921.

BROOKLYN

No. 11.

IUBIRE DIVINĂ

"Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unii pe alții; după cum v'am iubit eu ca și voi să vă iubiți astfel unii pe alții. Într'aceasta vor cunoaște toți că-mi sunteți ucenici, dacă aveți iubire unii către alții." — Ioan 13:34-35.

SUNT eu prietenul tuturor aceluia cari pretind o deplină consacrare față de Domnul și care sunt în deplină armonie cu adevărul de față?

Înainte de a citi articolul acesta noi dorim ca fiecare cetitor să răspundă la întrebarea pusă aici, și-apoi, după ce-l va fi citit, să răspundă și să vadă dacă răspunsul este în acord întotdeauna. Nici o îndoială, că fiecare cetitor al Turnului de Veghere va afirma: Da, eu sunt prietenul fiecărui, care iubește pe Domnul, care a făcut o deplină consacrare, și care a intrat în legământ cu Domnul prin sacrificiu.

Marele învățător așază în cuvintele acestui text o regulă de purtare sau o lege de care trebuie să se guverneze noua făptură. Legea e aceeași pentru fiecare care se pune la cursa de-a alerga pentru premiul înaltei chemări; și ea nu se schimbă niciodată. Cei ce doresc să ajungă la urmă membri în corpul lui Christos trebuie să împlinească în orice particular măsura aceasta.

Între geniile pământului sunt diferite feluri de iubiri. Iubirea este una din atributele dumnezeiești, și, decând omul a fost făcut după chipul și asemănarea lui Iehova el trebuia să fi avut atributul iubirii. Dela căderea sa dispoziția egoizmului a domnit cu prisosință, și chipul lui Dumnezeu a fost șters în mare măsură dela om.

Două feluri de iubire

Limba grecească e mai exactă decât cea engleză, și diferitele cuvinte întrebuintate aici pentru a traduce în engleză iubire ne pun în stare de a putea deosebi între felurile de iubire. Cuvântul grecesc *philia* reprezintă îndeosebi felul (vulgar) mai jos de iubire; pe când cuvântul *agape* înseamnă felul mai înalt, sau chiar cel mai înalt al iubirii. În limba română noi putem pricepe aceste feluri definind iubirea mai joasă ca o iubire doritoare, adică o iubire care dorește să aibă iubirea altuia, sau iubește pentru că așteaptă să-l să răsplătească. Iubirea neegoistă sau adevărat prietenească, care este felul mai înalt al iubirii, nu se exercitează din pricina că așteaptă ceva în schimb, și iubește pentru că dorește să facă bine, îndatorându-l și servindu-l pe cel care-l iubește.

Iubirea doritoare e asociată cu înrădirea fa-

miliară sau conjugală. Aceasta e iubirea care așteaptă să fie plătită la fel. Aceasta e iubirea care de obicei stăpânește pe membrii aceleiași familii, adică pe frați și surori naturali, pe părinți și pe copii. În aceasta e mai mult sau mai puțin egoism; din pricina înrădirii părților. Aceasta e iubire între sexe ce izvoarește în mod firesc dela simțul la altul.

Iubirea descrisă prin cuvântul grecesc *philia* înseamnă deasemenea acea iubire egoistă care dorește aprobarea (lauda) altora. Ea e manifestată de unul ce are un simțământ puternic. Ea e activă din pricina nădejdei sau dorinței ei de a primi ceva în schimb. Unele texte dovedesc că în viața vința aceasta sunt după cum urmează: Oamenii să se roage stând în sinagogi și în unghiurile delor ca să se arate oamenilor." (Matei 6:5). Oamenii din aceeași clasă iubesc cele dintâi locuri la sine și cele dintâiu scaune în sinagogi. Aceasta e iubirea care-i mișcă pe unii să apară în adunare sau în fața altora și să pozeze numai ca să poată fi admirați sau să audă câteva cuvinte de laudă. Aceasta e iubirea care e gata să-l îndemne pe unul să-ți ridice înaintea altora yartușile și talentele sale proprii cu scopul ca să-l aprobă, aplaudat. Se poate vedea cu înlesnire că egoizmul predomină aici cu totul.

Ilustrându-ne acest fel de iubire, Isus zice: „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe mine nu este vrednic de mine; și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine." (Matei 10:37). Deoarece aici se află un grad de egoism ce excită iubirea de familie, Isus spune limpede că un fel mai înalt de iubire se cere dela cei cari sunt ucenici săi. Aceiași iubire egoistă se arată ca existând între cei ce sunt din lume. „Dacă ai fi din lume, lumea ar iubi ce este al său." (Ioan 15:19). Acesta nu este felul de iubire poruncit noilor făpturi de Domnul Isus; ci el zice: „Porunca mea este ca voi să vă iubiți unul pe altul precum v'am iubit eu pe voi."

Un prieten, un iubitor
Cuvântul prieten se definește propriu-zis ca unul care iubește. Etimologia cuvântului prieten și iubit este aceeași, cu toate că cuvintele sunt

intrebuințate de obicei într'un sens foarte diferit, cuvântul iubit fiind întrebuințat în sensul de iubire ordinară și prieten întrebuințat adeseori numai ca un cuvânt de salutare. Fiindcă într'o mare măsură egoismul intră în iubirea ordinară, el cuprinde în sine și gândirea înrudirii ce există între părinți, între unul care iubeste și celalalt care e iubit. Din contra, iubirea prietenească nu cuprinde numai decât idea unei legături reciproce de rudenie sau de beneficiu egoist; ci ea este o iubire a unui pentru celalalt din pricina numai a ce această persoană este dela sine. Aceasta e iubirea unui a de dragul acestui om și nu din pricina aceia ce acest om este pentru cel pe care-l iubeste.

Prietenie adevărată, după cum se va vedea din dovezile Scripturii, e sinonimă (totuna) cu iubirea divină. Aceasta e o iubire din care orice egoism este exclus. Aceasta e (dispozițiunea) dorința de a face bine, și deasemenea facerea de bine către altul prin sacrificiu chiar și fără privire dacă persoana căreia i se dă iubire știe ori nu de aceasta, și desigur fără privire dacă se întoarce pentru aceasta ceva la fel sau nu. Aceasta se învârtă asupra obiectului iubit fără a băga în seamă dacă i s'a întoarce aceasta îndărăt sau nu. Deaceia se poate ca cineva să fie prieten cuiva și în acelaș timp să acest cineva să nu-i fie prieten celui care îi este prieten. Unde există o prietenie reciprocă, fiecare trebuie să iubească fără egoism, având totdeauna dorință de a face bine pentru prietenul său și nu de a primi bine de la prietenul său.

Este să fie o înrudire familiară în care membri de familie se iubesc unii pe alții cu iubirea mai joasă, care însă se poate desvolta în iubire mai înaltă. De pildă, mama și-ar iubi copilul ei într'un fel egoist; însă când e pusă la o încercare foarte aspră și-ar manifesta iubirea de pe treapta mai înaltă, iubirea prietenească e deci, aceia iubire ce de bună voie se desfășoară și trece la altul, făcând un sacrificiu din el însus; deaceia iubirea această stă pe treapta cea mai înaltă și mai nobilă. Și cu toate că se desfășoară fără egoism și fără gândul sau speranță la o înapoiare asemănătoare, ea aduce totuși cel mai mare rezultat: fiindcă după cuvintele lui Isus, „este mai fericit a da decât a lua." Unul care iubeste pe altul fără egoism și se luptă să-i facă bine e cu mult mai fericit decât acela care este iubit de el și care îl are pe celalalt pentru ca să-i facă bine. Aceasta e calea desvoltării noii făpturi în Christos. Ea cerște prin aceea că dă dela sine, pe când lucrurile lumii acesteia cresc prin strângere la sine. Iubirea prietenească, cea mai înaltă și mai nobilă treaptă de iubire, stă deci din a fi prieten altui a și nu în a avea prieten în cineva. Prietenia adevărată e rară în lume; însă noiei făpturi Domnul îi poruncește ca acest fel de iubire să-l desvolte. Aceasta este noua poruncă, porunca prominentă ce este dată acelor ce sunt concepuți de spiritul sfânt pentru o iubire ce trebuie desvoltată până la gradul de desăvârșire, înainte de vine mărirea.

E adevărat că iubirea produce iubire; și unde amândouă părțile iubesc pe treapta cea mai înal-

tă, acestia devin pretini într'adevar sinceri și în strânse legături. Unde iubirea stă pe o treaptă mai joasă sau egoistă ca poate arde cu putere pentru un timp, și apoi, în urma unei desamăgiri, flacăra iubirii piere; dar unde există prietenie pe o treaptă mai înaltă de iubire, ea nu se stinge niciodată, ea durează pe veci. În Scripturi și nu aiurea se arată atât de limpede aceste trepte de iubire.

Priceperea e necesară

Deaceia e necesar pentru noua făptură să priceapă încâtva cuprinsul iubirii dumnezeiești, neegoiste, prietenești, în scopul ca să crească în asemănarea Domnului și Invățătorului ei și în scopul ca să intrunească condițiile poruncii sau legii pe cari el i-a așezat pentru noua făptură. Iubirea e singurul atribut al noii făpturi ce poate fi adusă la desăvârșire atâta vreme cât noua creatură se află încă în corpul nedesăvârșit de carne. Când Isus a zis: „Iubiți-vă unul pe altul precum v'am iubit eu", aceasta înseamnă a aduce noua făptură concepută până la gradul iubirii desăvârșite; deaceia ea înseamnă a fi transformat în chipul și asemănarea Domnului și Invățătorului nostru Christos Isus. Și pe aceia, pe cari i-a prevăzut, Dumnezeu i-a și hotărât înainte ca ei să fie astfel transformați. Este imposibil pentru cineva care să află în carne să desvolte atribuțiile științei, dreptății și puterii până la punctul de desăvârșire; însă este cu putință pentru unul să desvolte o iubire desăvârșită. Urmează deci, că pentru a putea iubi după cum ne-a iubit pre noi, noi trebuie să știm ce este iubirea dumnezeiească și cum ne-a fost aceasta arătată nouă.

Texte doveditoare

Iehova a avut legături pentru o lungă perioadă de vreme numai cu poporul lui Israel, nebagând în seamă pe celelalte neamuri și popoare. Înainte de a organiza pe poporul acesta el a făgăduit lui Abraam că prin seminția sa se vor feriți toate neamurile pământului. Abraam e numit (de Apostol) ca prietenul lui Dumnezeu pentru că el a manifestat iubirea sa neegoistă față de Iehova. Mai târziu, când Dumnezeu la moartea lui Iacob organizează poporul, el manifestă „grija sa, deosebită, protecțiunea și iubirea sa asupra lor ca popor, într'un chip neegoist. El n'a ales poporul acesta pentru că ei ar fi fost superiori altora. Cătra ei zise Moisi: „Nu doară că voi ați fi mai mulți decât toate celelalte popoare v'a iubit Iehova și v'a ales; că voi sunteți cel mai mio dintre toate popoarele; și pentru că Iehova v'a iubit pre voi și pentru că el ține jurământul, pre care l'a făcut cu părinții noștri; deaceia v'a scos pre voi cu mână tare și v'a răscumpărat pre voi din casa servitului, din mână lui Faraon, regele Egiptului."

Dumnezeu a arătat iubirea sa neegoistă și prietenească față de om când l'a datu mărele și nespusul dar, pe iubitul său Filip. Ioan 3:16. Când Isus și-a ales ucenicii săi și a intrat în legături cu ei în calitate de aceasta el manifestă

aceiaș iubire neegoistă, prietenească. Nu ei l'au ales pe el, ci el i-a ales pe ei și arată iubirea sa față de ei; și când ei ajunseră ucenicii săi el nu se mai adresa lor ca servitorilor săi, ci ca prietenilor săi. „De azi înainte nu vă mai numesc slugi, pentru că sluga nu știe ce face stăpânul său; v'am numit prieteni, pentru că v'am făcut cunoscut tot ce am auzit dela Tatăl meu. Nu voi m'afi ales pe mine, ci eu v'am ales mie, și v'am rânduit ca voi să vă duceți și rod să aduceți, și rodul vostru să rămâe, pentru ca să vă dea orice veți fi cerut dela Tatăl meu în numele meu. Acestea vă poruncesc, ca să vă iubiți unii pe alții. — Ioan 15:15-17.

Sf. Ioan, vorbind despre aceleas atribut, definește limpede iubirea dumnezească zicând: „In aceasta este iubirea, nu pentru că noi am iubit pe Dumnezeu ci pentru că el ne-a iubit și a trimis pe Fiul său ca să fie ispășire de păcatele noastre. (1 Ioan 4:10.) Că aceasta este iubirea poruncită fapturii nouă, și în armonie cu expunerea lui Isus în primul nostru text, Sf. Ioan ne arată când zice: „Iubiților, dacă Dumnezeu ne-a iubit astfel, și noi datori suntem să ne iubim unii pe alții. Pe Dumnezeu nimenia nu l'a văzut vreodată. Dacă ne iubim unii pe alții Dumnezeu rămâne în noi, și iubirea lui desăvârșită este în noi. (1 Ioan 4:11, 12.) Și Sf. Pavel ne dă aceiaș gândire când zice: „Dumnezeu dar învederează către noi iubirea sa însuș, pentru că Christos, fiind noi încă păcătoși, muri pentru noi.“ — Romani 5:8.

Impărtășire cerească

Discutând dezvoltarea și scopul noii făpturi, Sf. Pavel arată că Dumnezeu dezvoltă clasa aceasta pentru ca sa fie însoțită cu Isus în cursul împărăției Milenare, și nu numai aceasta, ci că după aceea ei vor fi recipiențele deosebite ale harului său. El vădit lucru că el nu va ridica pe nimeni la mărirea aceasta decât pe aceia ce vor dezvolta iubirea divină. În legătură cu aceasta ni se spune: „Dar Dumnezeu bogat fiind în milă, pentru multa sa iubire cu care ne-a iubit, și fiind noi morți prin greșelele noastre ne-a făcut vii cu Christos, — prin dar suntem mântuiți — și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în cer în Christos Isus, pentru ca să arate în veacurile ce vin bogăția, peste măsură a darului său prin bunătațe asupra noastră în Christos Isus.“ (Efeseni 2:4-7.) Noua creațiune în curs de dezvoltare stă acum în comunicațiune cu Domnul Isus, prin spiritul Domnului; și fiind desăvârșită în asemănarea lui, în veacurile ce vin Dumnezeu le va arăta bogățiile peste măsură a bunătații sale prin Christos Isus.

În repetite rânduri Apostolul face să reiasă cu tărie necesitatea dezvoltării iubirii neegoiste și prietenești. Și apoi în scopul ca urmașii Domnului să poată vedea marea necesitate a desbrăcării, pricărui egoism, a întregii dorinți după aprobarea și aplausele oamenilor, Apostolul zice: „Deci dacă este vre-un îndemn în Christos, dacă este vre-o mângâre ide iubire, dacă este vre-o îm-

părtășire a spiritului, dacă este vre o inimă și îndurare, împliniți-mi bucuria ca să gândiți aceiaș, având aceiaș iubire, într'un cuget gândind aceiaș, negândind nimic în măsura zavistii nici a măririi desarte; ci cu smerenie unii pe alții socotind mai sus decât pe sine însus, nu căutând fiecare ale sale, ci fiecare și cele ale altora. Simțiți în voi aceasta ce iu simțit și în Christos Isus. — Filipeni 2:1-5.

Că unui nu ajunge gradul acesta de iubire imediat după concepere și după ungere, ci că trebuie să crească în aceasta, pare a fi arătat limpede prin cuvintele Apostolului: „Si pe voi să vă învătuiască Domnul și să vă facă să prisosiți în iubire unii către alții și către toți, dupăcum și noi suntem avuți și prisosim în iubire către voi. — 1 Tesalonicensi 3:12.

Acela ce devine un prieten adevărat al altuia trebuie să fie în stare de a se uita pe sine și de a uita interesele sale proprii, pentru ca obiectul iubirii sale să poată primi o fericire. Când Isus și-a desfășurat marea sa iubire față de noi dându-se ca preț de răscumpărare pentru noi, el n'a fost îndemnat la aceasta prin gândul că noi i-am fi putut aduce lui cândva vre-un profit sau recare. El știa de mai nainte că noi și după ce vom fi făcut tot ce ne stă în putință vom fi încă tot „servi netrebnici“; deaceia noi suntem obiectele iubirii sale, care iubire e dată fără egoism. S'ar putea face întrebarea: E oare cu putință ca cineva fiind încă în carne să cultiveze calitatea iubirii dumnezești, adică prietenia, iubirea neegoistă pentru semenii săi? Răspunsul e că nu numai că e cu putință, ci e necesară, pentru acei ce vor să ajungă la părtășia miresei lui Christos.

Dumnezeu învață poporul său prin cuvinte exprese și pilde; prin cuvinte exprese sunt a se înțelege regulile fixe date la lumină prin Cuvântul său, care este voința sa exprimată și poruncă pentru făpturile sale; prin exemplu prin aceea că el a pus în Cuvântul său recordul unor înțelepte pilde pentru binele noii creațiuni. Scripturile bătute mai sus dau unele porunci și reguli fixe, ce definesc limpede iubirea dumnezească, prietenească sau neegoistă. Să examinăm acum unele pilde.

Ionatan și David

Multe lucruri în legătură cu poporul iudevesc, care a fost un popor tipic, se află scrise pentru binele Israelului după spirit. Exemplul lui Ionatan și David e prin urmare un exemplu important pentru membrii făpturii noi. Ionatan era un prinț din viță regească. El era moștenitorul aparent la tronul lui Israel. El era foarte stămat și iubit de popor, o ființă nobilă, bărbătească. David trăia cu tatăl său în Betleem. El era un ciobănaș. El plecase la frații săi cari erau în armata lui Saul, și acolo luptându-se și omorând pe urieșii Goliat eliberă astfel armatele lui Israel de Filisteni. David fu dus înaintea Regelui Saul. Și cum sta el înaintea lui făcându-i raport el era eroul zilei și

poporul îi cânta laudele sale pentru aceea ce făcuse pentru ei. Ionatan privia la el și văzu în el pe probabilul rege viitor al Israelului. El știa prea bine că înălțarea lui David la treapta de onoare și mărire pe tron ar însemna că el (Ionatan) să fie înlăturat. Dacă ar fi fost egoizm sau invidie în inima sa el s'ar fi opus lui David. Din potrivă, el păru că-și uită cu totul interesele sale proprii. El se uită pe sine și dădu iubirea sa tânărului nobil care stătea acum înaintea tatălui său, regele. „Si sfârșind el de vorbit cu Saul, sufletul lui Ionatan se lipi de sufletul lui David și Ionatan îl iubia ca pre sufletul său.” Si din pricina marelui iubiri între ei, ei făcură un legământ. „Si Ionatan desbracă mantia, ce era pe el, și o dădu lui David, și cu vestimintele sale, până și sabia sa, arcul său, și cingătoarea sa.” — 1 Samuel 18:1-4.

Aici era o pildă minunată de iubire curată, neegoistă și prietenească. Nu se îndreaptă aceasta către fiecare, care consideră acestea, că dacă o astfel de iubire ar exista între toți frații din adevărul prezent, că n'ar mai fi nici o despărțire în clase? Că o împărțire sau o separare ar fi cu neputință? Poate deci fiecare să spună cu adevărat: Sunt eu un prieten al fiecărui ce să află în adevărul prezent?

David a fost uns să fie rege. Gelosia s'a născut în inima lui Saul, care căută să-l omoare și care cercase aceasta la diferite ocazii. Cu toate că tatăl său ceroase să-l omoare pe David, Ionatan riscă propria sa viață ajutându-și prietenul și protejându-l. Aici era o pildă de prietenie adevărată din ambele părți. Prietenia sau iubirea a fost reciprocă. Când Saul și fii săi, împreună cu Ionatan, căzură într-o luptă de mai târziu, David plânse amarnic soarta prietenului său iubit și exclamă: „Mă doare după tine, fratele meu, Ionatame: . . . minunată a fost iubirea ta pentru mine, întrecând iubirea femeilor.” (2 Samuel 1:26.) Aceasta nu era numai o iubire miscătoare și o prietenie ce exista între doi prieteni un timp oarecare, ci aceasta era o iubire și o prietenie ce existase între ei atâta timp cât există și ei. David nu uită niciodată iubirea sa pentru prieten. Când el deveni rege și mult timp după moartea lui Ionatan, David întrebă: „Mai este cineva care să fie rămas din casa lui Saul? Căci voiu face milă aceluia pentru Ionatan . . . ca să fac mila lui Dumnezeu?” Si când el află că unul din fii lui Ionatan, un neputincios, mai trăia încă, el trimise ca să îl aducă; și când veni acest fiu neputincios, căzu jos în fața lui David, însă David îl liniști, zicându-i: „Nu te teme; că voiu face milă cu tine pentru Ionatan, părintele tău, și-ți voiu întoarce toate țărâțele lui Saul, părintele tău; și tu vei mânca pururea pâine la masa mea.” — 2 Samuel 9:1-8.

Naomi și Rut

Prietenia lui Rut și Naomi și Orfan se povestește în sfânta Scriptură pentru a-i aduce noii creațiuni o lecțiune: dealtfel de ce s'ar scrie? Aceasta zugrăvește limpede cele două trepte de iubire considerate aici.

Țara Moabului se află la răsărit de Iordan. Naomi stătea cu soțul și cu copiii ei în țara Canaanului, Elimelech și Naomi soția sa și cei doi fii ai lor călătoriră în țara Moabului, ca să afle acolo hrana trebuincioasă pentru trai. În timpul ce a stat acolo muri soțul lui Naomi. Amândoi fii ai ei se căsătoriră cu Orfa și Rut, și ei locuiau împreună în Moab. Apoi muriră cei doi fii și acum rămăseră cele trei văduve împreună. Atunci Naomi se hotărâ să se întoarcă în Palestina, și cele două nurori ale ei, Orfa și Rut o însoți. Iată acum pe cele trei văduve stând pe malurile Iordanului și plângând amarnic; și de ce? Naomi ceruse ca ele să se despartă. Ea le zise: „Duceți-vă și întoarceți-vă ficele mele; pentru ce să mergeti cu mine? Au doară mai am fii să vă fie bărbați? Si dacă ași avea, așteptați, până se vor face mari?” Si pecând stăteau așa de vorbă, ele înălțară vocile lor și plânseră. Orfa își iubia soacra, însă nu cu iubirea mai înaltă, mai nobilă. Iubirea ei era pe treapta mai joasă, de natură egoistă. Imbrățișând pe Naomi ea o sărută și se întoarse înapoi la poporul ei. Însă nu așa cu Rut. Rut arată iubirea mai înaltă, mai nobilă, iubirea neegoistă și prietenească. Ea se lipi de soacră-sa și zise: „Nu sta de mine ca să te părăsesc, și să mă depărtez din urma ta; că încotro vei merge tu, voi merge și eu; și unde vei mânca tu, voi mânca și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău Dumnezeul meu; unde vei muri tu voi muri și eu și acolo mă voi înmormânta; așa să-mi facă Iehova și încă mai mult, dacă altceva decât moartea mă va despărți de tine.” Rut 1:16-17.

Cuvântul Rut tradus din evreeste înseamnă prieten. Fără îndoială că Domnul întrebuițe această pildă și icoană frumoasă pentru că să ilustreze noii creațiuni deosebirea între o iubire egoistă, ordinară și o iubire prietenească, neegoistă, nobilă.

Invidia departe de prietenie

Un prieten adevărat nu-l va învidia pe unul căruia-i este prieten. Invidia este o părere de rău din partea unuia că celălalt a trecut și a ajuns mai sus ca el pecând iubirea prietenească este o dorință pentru binele prietenului său. El se bucură de prosperitatea și talentele prietenului său. El e bucuros când își vede prietenul înaintat și onorat. Noi avem o ilustrare despre aceasta în Ioan Botezătorul. Farizeii veniră la Ioan și îl întrebă: „Cine ești tu? Ești tu Ilie? Ești tu profetul acesta? Sau cine ești tu? Noi trebuie să știm, pentru că să putem spune poporului când ne întrebă.” Dacă ar fi fost egoizm în inima lui Ioan și vre-o dorință pentru onoare de sine, el ar fi putut să-și iea o înfățișare cuminte și să zică: „Voi știți că eu sunt un om foarte mare și cuminte, și eu voesc să vă spun despre un altul care va veni îndată după mine. El o să vă spună multe lucruri minunate, însă eu voiu să vă dau unele informațiuni înainte pentru că eu cunosc toate secretele.” Din contra, „Ioan răspunse lor, zicând: eu botez în

apă: dar în mijlocul vostru stă acela pe care voi nu-l știți, el este care vine după mine, care a fost înaintea mea, cărui eu nu sunt vrednic să-i desleg cureaua încălțămintelor lui." (Ioan 1:26, 27.) A doua zi vede Ioan pe Isus venind la dânsul și zice: „Iată mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Acesta este pentru care am zis: după mine vine bărbat care a fost înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine.” — Ioan 1:29, 30.

Tânărul seamă deci, că Dumnezeu a așezat pe membri în corp după cum i-a plăcut, să ne facem fiecare singuri câteva întrebări practice: Sunt eu dornic ca să spun altora cine sunt, sau ce am făcut, sau ce influență am eu împreună cu cineva pus mai sus, în scopul de a impresiona pe ascultători cu importanța mea? Sunt eu dornic ca să raportez despre isprăvurile mele pentru ca să strălucesc în prezenta altora? Mă simt eu dispus să caut prilejuri pentru ca să relatez altora talentele mele, ce lucrare am făcut, ce am scris sau compus, și astfel să premăresc vârtuțile mele prin vorbele mele? Caut eu să impresionez pe alții cu însemnătatea mea proprie, și cât de trebuincios este pentru mine să vorbesc sau să povestesc despre faptele mele pentru edificarea lor? Dacă este așa, nu e lucru evident că e vorba de egoism și lipsă de iubire adevărată, divină. Pot eu sta liniștit în scaunul meu și a privi cum un alt frate al meu e avansat (înaintat) și onorat? Dacă se întâmplă aceasta atunci eu sunt defect în iubire. Dacă eu mă pot bucura văzându-l înaintat și onorat, atunci eu îi sunt un prieten adevărat, iubind pe treapta dumnezeiască.

Intăietate în cinste

Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În ce privește cinstea, fiecare să dea altuia intăietatea în cinste.” (Romani 12:10. Cornilescu) Unul care e mișcat de iubirea divină, neegoistă, preferă să-și vadă fratele sau sora cinstită mai sus decât el. El nu se va simți jignit din pricina că fratele său e invitat să conducă o cântare și nu el. El nu se va simți vătămat din pricina că fratele său e invitat să deie o vorbire și nu el. Câteodată există unul sau mai mulți, în adunare, cari doresc să fie ales mai mare sau de bătrân, și el caută meșteșugeste vorturile soților săi și el pune la cale planuri secrete în scopul ca să fie ales. Un astfel nu e mișcat de iubire divină, ci el e mișcat de egoism. Si când unii din adunare nu izbutesc să aleagă de bătrâni pe cei preferați ei se simt jigniti din pricina aceasta, e lucru evident că iubirea divină este departe. Se va afla după o cercetare îngrijită a faptelor, că în fiecare celesie (adunare) în care se află supărare sau o dispozițiune spre separare sau chiar o separare, aceasta e din pricina că vreunul sau mai mulți lipsesc de a exercita iubirea divină, însă exercitează egoism. Si unde predomină egoism și iubirea divină lipsește, aceasta va fi o predeceă de bună seamă pentru acela sau accia să intre în împărăție.

Când Isus a așezat regula pentru noua creațiune, el știea că cei ce vor să intre în împărăție pot fi stăpâniți de regula aceasta, și că ei trebuie să fie conăuși de ea. Oridecâteori să naste vre o neînțelegeri în adunare, dacă fiecare s'ar opri înloc și în rugăciune ar judeca întâmplarea și împrejurările și ar cere ca Domnul să-i ajute să înlătore orice dorință egoistă și să fie stăpânit numai de iubirea divină, prietenească, și apoi să făptuiască potrivit cu această, o împărțire n'ar fi cu puțință în adunare. Să se considere și să se întrebe fiecare în sine liniștit și fără patimă în adunarea unde este căutată despărțirea: lucrez eu cu sau fără egoism? Dacă sunt egoist, eu trebuie să mă desbrac de egoism și trebuie să dezvolt și să exercitez iubirea divină pe care a porocit-o Isus, Domnul meu.

Câți din cei în adevărul prezent sunt pe cale să intre în împărăție și câți vor face parte din turma cea mare? Si câți vor permite ca ura să iea locul iubirii și să-i ducă în moartea a doua? Aceste sunt întrebări de primă însemnătate, ce trebuie întrebate și răspunse șie-și de fiecare copil consacrat a lui Dumnezeu. Fiecare să aibă întotdeauna înaintea sa țelul divin așezat de Isus, și să se străduiască să meargă conform celui tel, adică: „Porocă nouă vă dau, ca să vă iubiți unii pre alții precum eu v'am iubit pre voi.”

De a cui spirit suntem noi

Apostolul Pavel zice: „Nu știți voi că cum sunteți ai aceluia de care ascultați, fie ai diavolului pre moarte, fie ai acultării spre îndrăgășenie.” (Romani 6:16.) Sunt două spirite sau puteri nevăzute ce lucrează în univers, și anume: a) egoismul, care e spiritul lumii, spiritul lui Satan, pentru că Satan este dumnezeul lumii acesteia; și b) neegoismul, care este spiritul iubirii, spiritul sfânt, spiritul Domnului, și acesta este spiritul de care trebuie să fie stăpânită noua făptură. Cine deci este stăpânit de egoism este purtat de spiritul cel rău. Fiecare să se examineze pe sine însuși, în care parte îl atrage adunarea spre egoism sau neegoism.

Judecata

Apostolul Petru declară că judecata trebuie să înceapă dela casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17) Judecata aceasta este în curs de un anumit timp încoace. Deasemenea ni s'a spus că trebuie să sosească timpul pentru judecarea demonilor (2 Petru 2:4); că trebuie să sosească timpul pentru judecarea împărățiilor lumii acesteia, cari sunt împărățiile Satanei și care judecată se face acum. Satan are o împărăție nevăzută asupra căreia el este domnitor. El are o împărăție vizibilă, ordinea prezentă, nedreaptă. Trebuie să vie timpul, după cum se stabilește de Scripturi, când aceste vor să vie sub judecată; și iată, că noi suntem acum în timpurile acele, și cerurile sunt în flacări și se risipesc, și elementele pământului se topesc din pricina marei ferbințeli. Acesta e timpul judecării.

Apostolul apoi ne pune hotărât că sfinții vor lua parte la judecata aceasta. — 1 Corinteni 6:1, 2.

Toate puterile întunericului sunt vraimăse copiilor luminii. Deci noi suntem aproape de ceasul în care Satan, demoni și toți agenții lor sunt așezați în contra poporului lui Dumnezeu. Acuma este vremea când biserica își dă seama de îndeplinirea cuvintele Apostolului: „Căci lupta noastră nu e numai cu sângele și carnea, ci cu despotismul, împieriul, cu puterile ce stăpânesc aceasta lume întunecată, trupa de spirite rele ce sunt așezate în contra noastră în locuri cerești. (Efeseni 6:12, Weymouth) În împărăția nevăzută a lui Satan este anarhie. Acelaș spirit de anarhie este între popoarele și națiunile pământului și între sistemele ecclésiastice ale lumii; și aceste puteri ale întunericului își încordă puterile lor ca să producă anarhie și între poporul lui Dumnezeu. Există un război desperat între feară și Miel și urmașii săi; și toate mijloacele și puterile ce le poate întrebuința Satan să folosească în contra învățăcelilor lui Isus.

Vremuri primejdioase am ajuns

Fiecare, deci care este consacrat, să pună seamă deosebită pe starca de acuma și să observe bine linia mare a dușmanilor înșirați în contra poporului lui Dumnezeu, în toți numai o mână de creștini consacrați în lume. Intre membrii micii biserici trebuie să existe o iubire familiară, pentru că în fiecare parte din casa sau din familia lui Dumnezeu; și de aceea trebuie să existe deasemenea acea iubire prietenească dela unul la altul, pentru că ei se luptă cu toții pentru aceeaș țintă, și fiecare trebuie să aibă grijă de binele celuilalt. Cauza poporului lui Dumnezeu este o cauză comună. O împărțire în rândurile lor înseamnă în aceea măsură împrumutarea influenței lor vrăjmașului. Un spirit de egoism, invidie, ură sau reavoință arătată înseamnă împrumutarea puterilor lor spre propria lor distrugere și nu spre binecuvântarea lor. Noi am fost preveniți ca astfel de lucruri se vor întâmpla în zilele din urmă, în cari trăim noi. „Cunoaște însă aceasta că în zilele din urmă vor veni timpuri primejdioase... Pentru că vor fi oameni iubitori de ei înșiși, lacomi de câștig, lăudaroși, îngâmfăți, defăimători, nesupuși părinților, nemulțumitori, necuvioși, fără iubire firească, nepriimitori de învoire, zavistuitori, neînfrânați, neimblânziți, neubitori de bine, trădători, porniți fără chibzuială, întunecați, mai mult iubitori de plăcere decât iubitori de Dumnezeu.” (2 Timotei 3:1-4) Poate să se îndoiască cineva pentru un singur moment că spiritul vrăjmașul este acela care lucrând în lume produce o astfel de stare? Si acela care ne duce la zavistie, defăimare, călcări de legământul nostru s. a. m. d. este diavolul? Despre el zice Ioan că este „acuzatorul fraților noștri.” Deci decâteori ne împrumutăm noi singuri pentru a face o acuzare în contra unui frate noi înșiși ne punem la îndemâna vrăjmașului și suntem stăpâniți de duhul său.

Iubire și lealitate

Mica turmă trebuie să fie cei mai credincioși prieteni, sau prieteni în cel mai adevărat sens a cuvântului, să lupte pentru frații lor (Neemi 4:14) și nu împotriva lor. (Galateni 5:15) Lealitate față de Domnul și iubire adevărată față de el înseamnă că noi trebuie să fim loiali unul față de altul. Spiritul de rea credință și revoltă este în lume, și poporul lui Dumnezeu vine în contact cu acelaș spirit și trebuie să reziste cu tărie în credință; pentru că „aceleș suferințe au de-a suferi și frații voștri în lume”, și încercările ce bântue lumea în acelaș chip bântue biserica. (1 Petru 5:9; 1 Corinteni 10:13) „Trezii-vă, priveghiați, pentru că vrăjmașul nostru diavolul ca un leu răcnind umblă căutând pe cine să-l înghite.” Unul din metodele sale de a înghiți pe poporul lui Dumnezeu este acuzarea pe nedrept și hula.

Un bătrân ocupă o poziție grea în biserică. El ajunge ținta cea mai aleasă a atacului vrăjmașului. Dacă el (vrăjmașul) poate vâri mândrie și ambiție în sufletul bătrânului, în acest fel el poate izburi să-l restorne. Dacă el îl poate pricinui ca să stăpânească asupra poporului lui Dumnezeu, pe această cale lui îi reușește să cauzeze tulburare. Dacă el poate avea pe cineva care să aducă o învinuire hulitoare în contra unui bătrân, pe această cale el va nădăidui să-l nimicească și pe el. Apostolul Pavel avea aceste în gând când scria: „Impotriva bătrânului, nu primi învinuire decât numai în fata a doi sau trei martori. (1 Timotei 5:19, trad. greacă). Conform altei traduceri (Weymouth) se hotărăște astfel: „Nu primi niciodată o învinuire în contra unui bătrân decât numai pe baza mărturii a doi sau trei martori.” Aceasta se potrivește cu legea divină pe care Dumnezeu a dat-o lui Israel; hotărând ca toate lucrurile să fie așezate prin declararea a doi sau mai mulți martori. Este lucru ușor a-l doborânda pe cineva care e influențat de spiritul cel rău să aducă o învinuire și să atace pe un bătrân, pe un frate sau pe o soră; însă oricine care se străduiește în adevăr ca să-l urmeze pe Domnul va refuza să primească o astfel de învinuire, afară doară că învinuirea este dovedită de acuzator și mărturia e produsă cu tărie tinzând să dovedească vina celui învinuit.

Unul care își iubeste fratele cu iubire mai înaltă, divină, va refuza să bănuiască vre-un rău în contra fratelui său, și va refuza deasemenea să primească un raport înjositor contra fratelui sau prietenului său; nici nu va avea în gândire pentru vorbele rele în contra fratelui său, pentru că aceasta ar însemna a tinde să-l vatăme. Porunca divină ca noi să ne iubim unii pre alții precum ne-a iubit Isus pe noi, și să ascultăm pomunca aceasta, va înlătura o bănuire rea, clevetiri, învinuire pe nedrept, etc.

Iubirea între mamă și fiu poate să fie egoistă până la un grad, și să se mai desvolte la gradul mai înalt de iubire divină. O mamă care e în adevăr devotată fiului ei nu va primi niciodată o

invinuire în contra fiului ei numai din auzite sau numai după vorba unei singure persoane. Să presupunem că i s'a adus stirea că fiul ei a făcut ceva rău. Ea zice: eu refuz să cred aceasta până când nu mi se aduce o probă în fatalui. Aceiaș regulă ar trebui să fie între frații în Christos. Diavolul este învinuitorul lor. Spiritul diavolului pricinuește defăimarea; și cel ce e pricină adevărat pentru frații săi nu va primi o comunicare huditoare în contra fratelui sau surorii sale, afară numai dacă învinuitorul și învinuitul vor fi de fapt de față, și mărturia ce se aduce dovedește vina inculpatului. Și chiar după ce s'a adevărate vina inculpatului, dacă noi îi suntem în adevăr prieteni, în loc de a-l urmări sau pedepsi, străduința noastră să fie al readeuce pe așa unul în spiritul blândetei, ca nu cumva noi înșine să fim încercați și învinuiți. — Galateni 6:1-2.

Unul care îi este prieten altuia pe atâta vreme cât acesta prosperează și e foarte mult onorat între toți, dar care-l părăsește la nevoie și neceaz, nu este prieten deloc. „Amicul (adevărat) iubește în tot timpul, și la nevoie frate să face”. (Proverbe 17:17) — prieten în zile grele e ca și și'n zile bune. Soarele strălucește asupra pământului totdeauna, fie că sunt nouri sau alte planete între el și pământ. Astfel prietenia adevărată, iubirea divină, strălucește întotdeauna asupra obiectului iubirii ei, fără privire la aceea ce ar căuta să o întrerupă. Luna strălucește asupra pământului numai când și asupra ei se strălucește. O iubire egoistă strălucește deasemenea numai când se strălucește asupra-i.

Iubirea analizată

Apostolul Pavel analizând orânduiala divină așezată de Isus zice: „Iubirea este îndelung răbdătoare, este plină de bunățate. . . nu întărită la mânie, nu pune în socoteală răul.” Dacă A este un frate adevărat al fraților săi, el va suferi nedreptățirea ce i s'a făcut nu pe un timp scurt, ci lung, și va continua să-și arate bunățatea și iubirea neegoistă chiar față de acei ce l-au înțeles rău și l-au tratat rău. El nu s'a va lăsa provocat cu ușurință la mânie, și nu va concepe un gând rău în contra fraților săi. „Iubirea nu se fâlăște, nu se îngâmă.” Iubirea nu se laudă înaintea altora și nici nu-l invită pe alți să admire și să înalte virtuțile sale. „Nu este necuviincioasă, nu caută ale sale (numai) —

și nu lucrează în mod necuviincios și necumpănat, și nici nu caută ca să se vadă laudată, mărită, și onorată, ci caută mai vârtos să-i cinstească pe alții și să le împărtășească lucruri bune.

„Nu se bucură de nedreptate.” Noi trăim acum într'un timp de mari fărădelegi. Fărădelege înseamnă nedreptate. Nedreptatea domnește în lume, și Satan cearcă s'o vâre în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Isus spune că atunci când vom ajunge la timpul sfârșitului lumii, unde acum suntem, „pentru înmulțirea fărădelegii se va răci iubirea multora.” (Matei 24:12) Dovada se vede. Iubirea „se bucură în adevăr, toate le suferă”; adică ea rămâne intactă în foc și așteaptă vremea Domnului pentru a fi liberată. Iubirea „toate le crede” — atribuie motivul drept și nu ce cel nedrept; „toate le răbdă” — stă cu răbdare sub invinuire și așteaptă, desfășurând tărie sub strămtorare grea. „Iubirea nici odată nu cade.” Si dece? Pentru că iubirea adevărată, prietenească, divină, este o iubire care revarsă asupra altora și caută să facă bine, fără privire dacă ceilalți o primesc cum se cuvine sau nu. De pildă unul care servește biserica e rău înțeles și persecutat. Dacă el are iubirea adevărată, divină pentru irăți, nu-l poate face nimic să se despartă de ei. Apostolul Pavel a exprimat această regulă când a zis: „Eu însă foarte bucuros voi cheltui și mă voi jertfi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit mai puțin?” — 2 Corinteni 12:15.

Deacea a fi iubit e pricina unei mari bucurii. Fiecare e bucuros de a fi iubit, însă această nu e nici pe departe așa de însemnat, ca a iubi. A iubi cu o iubire înaltă, nobilă, divină, prietenească, duce la viața de veci și la fericire. „Cel ce urmează . . . iubirea, află viață, fericire și onoare.” (Proverbele 21:21.) Isus ne-a lăsat pildă și ne-a poruncit ca noi să călcăm pe urmele sale; și dacă iubind pe Dumnezeu și pe Isus, noi vom ține porunca aceasta. „In aceasta cunoaștem că rămânem înrânsul și el în noi fiind că ne-a dat din spiritul lui.” (1 Ioan 4:13) Lucrul din urmă pentru noua creațiune e pe cale, să se sfârșiască. Pentru a putea intra în prezenta sa în deplin lucrul bun început trebuie dus la sfârșite, și această sfârșire trebuie să mărturisească iubirea desăvârșită, prietenească în ascultarea poruncii ce Isus a dat'o noii fapturi.

Watch Tower, 15 Aprilie, 1921.

VREDNICII—VECHI ȘI MODERNI.

În articolul de față sub cuvântul „vrednicii vechi” în paralel cu „vrednicii moderni” se vor înțelege „Profetii” și alți oamenii a lui Dumnezeu cari au trăit înainte de venirea întâia a Domnului și au devenit vrednici prin faptele lor de credință și creștinism. Trăind înainte de Domnul, ei nu vor fi ființe spirituale, cum vor fi aceia cari au urmat Domnulul dela venirea sa întâia, dar vor primi în schimb ca răsplata o înviere „mai bună” decât restul omenirii, în aceea ca ei vor învia deodreptul înainte umans deasupra. În vreme ce restul omenirii va ajunge în aceea perfectiune humană treptat în decursul mii de ani. Vezi Evrei 11 cap.)

ÎNTREBARE: Ne învață Scripturile că în timpul de față Domnul dezvoltă o clasă care poate fi numită cu drept cuvânt o clasă „vrednică modernă”? S'a făcut multă discuție în jurul întrebării de mai sus și noi credem că e de înșă și bine ca Turnul de Veghere să o considere acum. Orice clasă pentru care se întrebunțea

bine cuvântul „vrednic” trebuie să fie o clasă care întrunește condițiile dumnezeiești, are anumite merite, și are în vedere o răsplată. Terminii vrednici vechi și vrednici noi, nu apar în Scripturi în forma aceasta, însă aceasta nu servește deloc în contra gândului că astfel de termeni sunt la loc dacă Scripturile luate ca un întreg ne autorizează la întrebuintarea lor. În ce privește pe vrednicii vechi Scripturile susțin în chip neîndoelnic întrebuintarea cuvântului. Apostolul Pavel (Evrei 11) înșiră o listă lungă de oameni credincioși, începând dela Avel până la Ioan Botezătorul, cari, din pricina loalității și devotațiunii lor pentru cauza dreptății, primiră o bună dovadă și aprobarea lui Iehova și făgăduința lui pentru răsplata unei învieri mai bune, care răsplată ei o vor primi în timpul cuvenit al lui Dumnezeu.

Luând în considerare o chestiune deschisă, precum este aceasta, noi trebuie să măsurăm argumentele noastre cu acele învățături cari au fost stabilite în mod hotărât și doveditor. Prin aceasta noi înțelegem acele învățături Biblice în jurul cărora numai există nici îndoială și cari nu sunt deschise discuțiunii. Dumnezeu este stabil și totul din planul său trebuie să fie stabil; deaceia o concluziune dreaptă poate fi ajunsă numai prin armonizarea unei astfel de concluziuni cu cele care sunt bine așezate ale planului dumnezeesc.

Relațiunea lui Dumnezeu cu cei îndreptățiți

Scripturile așează în mod hotărât și doveditor chestiunea că Dumnezeu intră în legături de rudenie numai cu cei ce sunt îndreptățiți, și aceasta este adevărat pentru că Dumnezeu nu poate avea legături cu o persoană nesfântă și nedreaptă până la punctul de a-i făgădui o răsplată. Fără îndoială toți vor fi de acord asupra acestui punct. Dacă aceasta n'ar fi adevărat atunci ar fi nestabilitate (contraziceri) în orânduirea dumnezească și noi știm că nu există, și nu poate să existe, nestabilitate. Când venim să considerăm chestiunea vrednicilor, intrucât cuvântul acesta poate fi aplicat fapturilor lui Dumnezeu, noi trebuie să ne luăm drept călăuză cerințele Scripturii referitor la aceeași face pe o persoană vrednică să merite aprobarea lui Dumnezeu.

Noi aflăm așezate în Scripturi aceste trei cerințe ca condiții precedente, cari trebuiesc a fi ținute și împlinite în ordinea numită înainte de a primi cineva aprobarea dumnezească, și anume:

- 1.) Credință în făgăduințele lui Dumnezeu ce conduce la îndreptățire, arătată în fapte.
- 2.) Spiritul de sacrificiu manifestat de o astfel de persoană până la punctul de a renunța la orisice, dacă e nevoie, cu scopul de a să dovedea față de Domnul și ca să ajungă la răsplata făgăduită.
- 3.) Desăvârșire prin suferință, dobândită

prin răbdare stăruitoare a încercărilor permise de Dumnezeu.

Mai întâiu să (potrivim) aplicăm aceste principii credincioșilor numiți de Apostolul Pavel în Evrei, capitolul al 11-lea. El zice: „Pentru că au avut credința aceasta cei din vechime au căpătat o bună înecuvântare.” Iarăși, „fără credință nu e cu putință a plăcea lui Dumnezeu.” Prin credință a fost îndreptățit Abraam (Romani 4:17-24) Credință înscamnă o pricepere intelectuală a Cuvântului lui Dumnezeu și o aprobare a acestui Cuvânt și o încredere neclintită în el; și exercițiul unei astfel de credințe înscamnă numai-decât consacrare, adică o dorință serioasă de a împlini voia lui Dumnezeu.

Vrednicia sfinților vechiului Testament

Cei aprobați, numiți de Apostol în Evrei 11 au arătat spiritul de sacrificiu prin conducându-se potrivit făgăduințelor lui Dumnezeu și părăsind averile pământești în ascultare de cerintele dumnezeiești, rămânând pe pământ, trăind în pesteri, toate pentru că ei „așteptară cetatea ce are temelii, al cărei meșter și făcător este Dumnezeu.” Ei au îndurat persecuțiune, deveniră viteji în luptă, au fost torturați, refuzară să soape, pentru ca să poată dobândi răsplata unei învieri mai bune — „ei de cari lumea nu era vrednică”, și aceștia toți deși primiră în puterea credinței lor bună dovadă (aprobare), muriră, fiind răsplata făgăduită încă viitoare. Astfel vedem că acești oameni credincioși din vechime întruniră cerințele arătate mai sus. Din pricina aceasta ei sunt numiți vrednici; și fiind din timpuri vechi cuvântul „vrednicii vechi” sau vrednicii vechimii e bine aplicat lor.

Aceleași trei cerințe sau reguli au fost intrunite de Isus și trebuie să fie intrunite de toți membrii corpului său. Domnul Isus a fost bineînțeles, îndreptățit deoarece el a fost desăvârșit ca faptură omenească și a ținut cu desăvârșire legea. El a supus Tatălui său întreaga sa voință și a arătat spiritul de sacrificiu în ascultare pentru voința Tatălui său în sensul deplin. „Deși bogat fiind s'a făcut sărac pentru voi, ca voi să fiți bogați prin sărăcia lui.” (2 Corinteni 8:9) El a suferit umilinti și persecuțiuni și cea mai rusinoasă moarte. „Deși fiind învățat ascultare din cele ce pățimi.” (Evrei 5:8) Că această regulă dumnezească e bine aplicată ne clarifică Sf. Pavel zicând: „Căci se cuvenia lui, pentru care sunt toate și prin care sunt toate, fiind că duse mulți fii la mărire, să desăvârșiască prin patimi pe începătorul mântuirii lor. Pentru că și care-i sfințește și care sunt sfințiți dintr' unul sunt toți; deaceia nu se rusineze ca să-i numiască frați.” — Evrei 2:10, 11.

Cu membrii corpului lui Christos Dumnezeu intră în rudenie numai când ei sunt îndreptățiti prin credință prin meritul lui Isus Christos, și atunci fiecare din membrii acestora trebuie să arate spiritul de sacrificiu prin renunțare la comorile pământești pentru ca să poată aduna co-

mori cerești. (Matei 6:19, 20) Ei trebuie să calce în urmele lui Isus, suferind la fel nemerniciile și batjocurile ce căzură asupra lui. „Căci pentru aceasta ați fost chemați: că și Christos a pățit pentru voi, lăsându-vă pildă ca să urmați de aproape în urmele lui.” (1 Petru 2:21) Aceștia sunt făcuți membri a corpului lui Christos — „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Christos; dacă într-adevăr suferim împreună cu dânsul ca să și fim măriti împreună cu el.” — Romani 8:17.

Regulele sigure ale lui Iehova

Aceste trei cerințe dumnezeiești, deci, fiind bine așezate de Scripturi, ca fiind aplicate vrednicilor din vechime și membrilor corpului lui Christos, noi suntem îndreptățiți în conchiderea că acestea sunt cerințele dumnezeiești cu privire la toți cei ce sunt primiți și aprobați de Iehova. Regulele fixe ale lui Iehova sunt neschimbătoare. Scripturile nu afirmă nicăieri concluziunea că Dumnezeu voeste să răsplătească o clasă oarecare cu favoare specială, care n'ar întruni cerințele acestea.

S'au adus une-ori argumente, că în timpul de față ar exista o clasă de oameni nobili asociați cu cerșii adevărului prezent, cari nu pretind a fi consacrați și cari nu sunt consacrați, cari însă arată o iubire pentru adevăr și o bunăvoință de a-l servi cu moderație; și se pretinde că Domnul trebuie să aibă o răsplată oarecare specială pentru o astfel de clasă; deaci să inspire ideea că ei vor avea un loc cu vrednicii din vechime, cari vor învia ca oameni desăvârșiți. Cuvântul „vrednic modern” și-a tăiat cale și fu întrebuințat la o astfel de clasă. Unii în adevărul de față au rude nobile și prieteni pe cari îi iubesc — și bine o fac — cari prieteni sau rude arată o amicie pentru adevăr. Poate că nu e în afară dela loc a zice că o dorință din partea fraților în Christos ca să-i vadă pe rudele și iubiții lor la un loc mai bun în împărăție i-a condus la concluziunea că un Dumnezeu iubitor va prevedea ceva special pentru această nobilă clasă de oameni.

Trăsături nobile de caracter sunt neindestulătoare pentru a garanta aprobarea lui Dumnezeu. Nici un om nu e desăvârșit; și deoarece Dumnezeu nu poate aproba o faptură nesfinită și nedesăvârșită, singurul chip prin care cineva e aprobat dela moartea lui Christos încoace e acela prin credință în meritul sacrificiului lui Christos și atribuirea acestui merit lui. Că această concluziune este cea corectă se arată limpede în pilda tânărului bogat care veni la Isus și zise: „Eu am păzit orice parte a legii din tinerețea mea; acum ce trebuie să mai fac ca să am viață vesnică? El trebuia să fi fost un tânăr foarte nobil. El își da toată silința să se țină de litera și de spiritul legii; însă toate acestea nu primiră aprobarea lui. Isus îi răspunse: „Dacă voești a fi desăvârșit (îndreptățit sfinți sau deplin), mergi și vinde averea ta și dă săracilor și urmează-mă.” — Matei 19:21.

Pusc altfel, cuvintele lui Isus către tânăr ar suna astfel: „D-ta ești un băiet tânăr și nobil; eu mă bucur văzându-te că te străduiești atât de mult ca să îți lezezi. Eu te iubesc foarte mult, însă aceasta nu te îndreptățește pe D-ta să pretinzi aprobarea lui Dumnezeu. Ceeace trebuie să faci acuma e ca să te consacrezi pe D-ta fără rezervă să faci voia lui Dumnezeu, sacrificând orice lucru pământesc ce ai și să arăți că ai făcut aceasta urmându-mă pe mine. Dacă ai dori să fii ucenicul meu iați crucea ta și vino după mine.” De sigur, a urma pe Isus înseamnă că el trebuie să fie îndreptățit și făcut desăvârșit prin suferință.

„Cumunații” în adevăr

Aplicând aceste reguli hotărâte și așezate cu privire la copiii și la rudele nobile ale consacraților, și la alții cari sunt prieteni adevărului și cari au multe trăsături nobile de caracter, putem noi să zicem că aceștia întrunesc cerințele dumnezeiești. Au exercitat aceștia credința până la punctul îndreptățirii? În scopul de a face aceasta ei trebuie să facă o deplină consacrare pentru a face voia Domnului, pentru că Domnul nu-l îndreptățește pe nimeni în vremea aceasta care nu se consacrează. O suferință oarecare din partea unuia pentru dreptate, care nu s'a consacrat și nu e îndreptățit nu se poate socoti că o suferință ce duce la desăvârșire; pentru că aceasta nu e regula dumnezească. Consacrare și îndreptățire trebuie să vie mai întâiu, apoi suferință, ce duce la desăvârșire. S'ar părea că acești numiți aici nu întrunesc nici una din regulele dumnezeiești și că deaceia n'ar putea fi numărați la dreptul în clasa vrednicilor.

Câteodată noi auzim vorbele „cumnatați” sau „jumătate de frate în credință”, aplicându-se la unii cari se împrieteneșc cu poporul Domnului și cari arată trăsături nobile de caracter; și s'a spus că aceștia ar putea să aibă un loc cu vrednicii din vechime. Nici rațiunea și nici Scripturile nu par a îndreptăți o astfel de concluziune. Isus singur a așezat regula că cunoștința aduce responsabilitate. El a spus evreilor că v'a fi mai ușor pentru cei din Sodoma și Gomora în ziua judecării decât pentru dânșii. Aceasta a fost în mod evident bazat pe principiul că evreii aveau oarecare cunoștință, oarecare lumină, și deaceia responsabilitate în măsura aceasta; pecând oamenii din Sodoma și Gomora nu aveau nici o lumină.

Apostolul Pavel vorbește de o clasă care primește darul lui Dumnezeu îndesărt. (2 Corințeni 6:1) Aceasta se poate aplica fiecărui care nu profită de cunoștința ce primește despre planul dumnezeesc pentru mântuirea sa. Am fi îndreptățiți deci, zicând că deoarece cineva are cunoștință de adevăr, se împrietenește cu cei din adevăr, arată o iubire pentru adevăr, și totuși zice, au prefer lucrurile pământești și nu doresc să fac o consacrare, că un astfel de om ar putea să fie răsplătit cu un loc special dimpreună cu vrednicii din vechime? O astfel de concluziune nu pare rațională și nu pare a fi în acord cu Scripturile.

Texte specifice examinate

Anumite texte din Scriptură au fost citate, pe cari ni se cere să le examinăm, privitor la chestiunea aceasta, și aceste le considerăm aici.

„Căutați pre Domnul, voi toți săracii pământului, voi câți impliniți legea sa; căutați dreptatea, căutați umilința: poate veți rămânea ascunși în ziua mâniei lui Iehova.” — Zefania 2:3.

Orvântul împlinit înseamnă aici hotărât conformare așezămintelor dumnezeiești și îndeplinirea ordinelor lui Dumnezeu. Negreșit că textul acesta se referă la un timp de strămtoare specială asupra popoarelor pământului. Prin urmare, cătră cine să adresează Dumnezeu aice? Dumnezeu a avut de a face numai cu neamul lui Israel înainte de venirea lui Christos Isus. Judecata sa sau hotărârea sa judecătorească cu privire la poporul acesta a fost întotdeauna cu puțin evrei ici și colo cari așteptau venirea lui Messia. Astăzi se află un mare număr de evrei pe pământ cari (așteaptă) anticipează sosirea lui Messia. Israel ca popor a împlinit s'au a îndurat hotărârea judecătorească a lui Dumnezeu intru atât că ei au fost izgoniți ca națiune un rând de veacuri și cu toate acestea au ținut la nădejdiile referitoare la Messia. Alte Scripturi ne indică clar că după ce acești evrei se vor fi intrucâtva acolo, va veni asupra lor un timp special de strămtoare și încercare, arătate în Scripturi drept strămtoarea lui Iacob. Această profecie se potrivește cu drept cuvânt lui Israel. Ea nu pare a mai fi aplicabilă și la alții.

Acei evrei cari plini de credință așteptară venirea lui Messia au ținut legile cât au putut de bine, au așteptat ca Messia să se întoarcă, au exercitat credință în Dumnezeu și acum li se spune că dacă ei vor căuta pe Domnul, vor căuta dreptate și smerenia, au aice făgăduință că ei vor fi ascunși în această mare încercare ce vine asupra lui Israel. Inșă chiar și dacă s'ar susține că Scriptura aceasta se potrivește tuturor celor ce caută dreptate și umilință, trebuie să se observe că nici o răsplată nu să făgăduiește decât că: „Poate veți rămânea ascunși în ziua mâniei lui Iehova.”

Nu e nimic în Scriptura aceasta ce să îndreptășcă concluziunea că vreunul desemnat aici ar fi răsplătit de Domnul până în măsura de a fi asociați cu vrednicii din vechime ca reprezentanți legali ai săi pe pământ. Si iarăși, când aplicăm cele trei reguli stabilite, amintite mai sus, nu aflăm nici o singură indicare că vreunul din ei le-ar fi urmat. Deaceia noi trebuie să conchidem că asupra textului acesta clasa de așa ziși vrednici moderni n'are nici o pretențiune asupra-i.

Amintire de cei săraci

Un alt text citat de unii drept dovadă că Domnul ridică o clasă de vrednici este Psalmul 41:1, 2. „Fericit cel ce te-a aminte celui sărac: în ziua nefericirii îl va scăpa Iehova. Iehova îl păzi

și-l va ținea în viață; și el va fi binecuvântat pe pământ; Tu nu-l vei da în voia neamicilor săi.”

Aplicând cele trei reguli hotărâte numite până aci, noi vedem că nici una din aceste cerinți nu s'a întrunit de clasa descrisă aici. Făgăduința din textul acesta e că pe acela care va băga în seamă pe cel sărac și va fi bun față de el Domnul îl va scăpa în ziua strămtoarei și va fi binecuvântat pe pământ; însă nici un semn că el va ocupa vre o pozițiune de favoare deosebită. Deaceia aplicarea se trebuie să fie la o clasă de oameni cari caută să facă dreptate din pricina dragostei lor pentru principiile dreptății, și aceștia pot să nădăjduiască să scape teferi din ziua strămtoării, și prin aceia scăpând actul să scape de moarte.

Un alt text supus pentru considerare e: „Si se va întâmpla, că din toată țara, zice Domnul, două părți din ea se vor stărpi și vor muri; însă a treia parte va rămânea întrânsa. Si aceasta a treia parte o voi duce prin foc, și o voi lămuri cum se lămurește argintul, și o voi cerca cum se cercă aurul; ea va chema numele meu și eu o voi asculta: Eu voi zice: Ei sunt poporul meu: și ei vor zice: Iehova este Dumnezeul meu.” — Zacharia 13:8, 9.

Această Scriptură pare să descrie o clasă care va trece prin o suferință specială și căreia Dumnezeu îi va acorda favoare specială. Întrebarea este: S'ar putea aplica aceasta la o clasă oarecare acum în curs de desfășurare? Când examinăm contextul se revărsă mai multă lumină asupra înțelesului acestui pasaj.

O piatră foarte împovărătoare

În capitolul precedent (12 vers 3) acelaș Profet zice: „Si în aceeași zi voi face Ierusalimul piatră împovărătoare pentru toate popoarele: toți câți se vor încerca cu ea, se vor vătăma, totuș toate popoarele pământului se vor aduna asupra-i.”

În Turnul de Veghere din 1879, fratele Russell aplică această Scriptură în mod special la încercarea lui Iacob (Z—79-9-2.) Aceasta pare a fi în armonie cu definiția și cu alte Scripturi. Aici profetul în mod aparent descrie alte națiuni adunându-se în contra Ierusalimului miscate de un spirit de gelozie. Noi putem observa elementele ce să pregătesc într' adevăr pentru timpul acesta. Din anul trecut evreii au încercat să așeze națiunea lor în Palestină, și în vreme ce celelalte națiuni păreau că aprobă începerea faptului acestuia, acum se desfășoră în mod evident un spirit de gelozie din partea unor anumite națiuni, țintind la un timp în care aceasta să poată culmina într'un asalt împotriva evreilor din Palestina. Devenind celelalte națiuni din ce în ce mai slabe, și văzându-i pe evrei făcând progrese din ce în ce mai mari, ele se vor aduna fără indoială împotriva poporului lui Israel, ce va rezulta în strămtoarea lui Iacob.

Mai departe zice Profetul: „Si în aceeași zi voi căuta să stărpesc toate popoarele câte vor veni asupra Ierusalimului. Dară preste casa lui

(P. 210)

David și ^{peia} ~~oeste~~ locuitorii Ierusalimului, veiu revărsa spiritul harului și al rugăi; și ei vor căuta spre mine, pre care l-au străpuns, și vor plânge după el, după cum plânge cineva după fiul unic al său, și vor boci cu amar pentru dânsul, după cum bocește cineva cu amar după întâiul său născut. În aceea zi va fi plângere mare în Ierusalim, ca și plângerea din Hadadrimon din Valea Megidonului. Și va plânge țara, fiecare familie în deosebi; neamul casei lui David în deosebi și femeile lor în deosebi; neamul casei lui Natan în deosebi și femeile în deosebi. — Zacharia 12:9-12.

Profetul ne arată aici că va fi o clasă de evrei ce trăiesc în vremea tulburării acesteia cari vor avea spiritul de rugă și că aceștia vor fi în grosul încercărilor; și că atunci când Domnul va lupta pentru Israel, ca în zilele din vechime, ei vor recunoaște mâna sa și vor ajunge la oarecare cunoștiință despre Messia și vor plânge după el — nu din pricina că-l vor vedea pe Isus cu ochii lor naturali, ci ei vor recunoaște puterea sa — ei vor discerne manifestățiunea puterii Domnului exercitată în folosul lor.

A treia parte prin foc

Acuma întorcându-ne la textul nostru (Zacharia 13:8, 9), îl putem aplica la întregul timp de strămtorare astfel: „Și se va întâmpla (când timpul de strămtorare va fi pe pământ) că din toată țara, zice Domnul, două părți se vor stărpi și vor muri.” Cele două părți înseamnă în mod evident mica turmă și marea turmă. (Z-106-151) Care aită parte se află în lumă față de care Dumnezeu arată o oarecare favoare? Răspunsul nostru ar fi: Israelul readus în Palestina. Și aceasta stă în armonie cu expunerea sf. Pavel: „Căci nu voesc, fraților, ca voi să nu cunoașteți taina aceasta, ca să nu fiți înțelepți după a voastră găsire cu cale, pentru că orbire a fost în parte pentru Israel, până ce va fi intrat întreg numărul neamurilor. Și astfel tot Israelul va fi mântuit: dupăcum este scris: „Veni-v a din Sion Mântuitorul, înlăturava necucerici dela Iacob.” — Romani 11: 25, 26.

A treia parte amintită aici ar părea că se potrivește Evreilor readuși în Palestina. Continuând, Profetul lui Dumnezeu zice: „Și această a treia parte o voi duce prin foc, și o voi lămuri cum se lămuerște argintul, și o voi cerca cum se cercă aurul.” Aici vedem o clasă care are credință în făgăduințele lui Dumnezeu, care exercitează această credință prin întoarcerea lor în Palestina, ca să reinterneieze națiunea lor proprie și aceasta cu un mare sacrificiu din partea lor, cari suferă din cauza sfertării ce se face de a-i scoate din țara lor; și din pricina credinței lor în Dumnezeu ei se țin cu tărie și văd arătarea puterii lui Dumnezeu în ajutorul lor. Acești credincioși, deci, au promisiunea, că o clasă ce sunt, că să fie trecuți prin greaua încercare, care încercare va însemna, evident, strămtorarea lui Iacob; și atunci

sunt puși la încercările înfocate pentru a să determine dacă vor să menție sau nu credința lor în Dumnezeu și în promisiul Messia, pe care atunci vor fi avut prilejul al recunoaște.

Însă să ne însemnăm că clasa aceasta e cercată și lămurită și desăvârșită după ce biserica e trecută, cuprinzând atât pe mica turmă cât și marea companie; și învederat e că clasa aceasta n'a putut fi desfășurată și desăvârșită tocmai în acord cu textul acesta până ce biserica nu este glorificată. Și fiind aceasta adevărat, nu s'ar putea spune că textul are vre o aplicare oarecare cuiva în timpul acesta nici înainte de timpul încercării lui Iacob. Prin aceasta noi suntem de părere că a treia parte care trebuie să treacă prin foc și să fie încercată încă nu-i evidentă. Ci aceasta se referă la o clasă dezvoltată după completarea bisericii. „Și aceasta a treia parte o voi duce prin foc, și o voi lămuri cum se lămuerște argintul, și o voi cerca cum se cercă aurul: (și apoi) ea va chema numele meu și eu o voi asculta: Eu voi zice: Ei sunt poporul meu; și ei vor zice: Iehova este Dumnezeu nostru.”

Cercată ca aurul și argintul

Nu pare rațional a conchide că Domnul desfășură (desvoltează) o clasă afară de mica turmă și de marea turmă. Și aceste trebuie completate înainte de ce începe el dezvoltarea altei clase, și după premărirea lor cei dintâi cari vor avea parte din aceasta va fi Israelul readunat, după cum ne luminează Sf. Pavel în Romani 11. Dacă „partea a treia”, înțelegi fiind prin aceasta clasa evreilor trecuți prin încercarea lui Iacob și lămurii, vor primi sau nu un loc cu vrednicii din vechime, nu se spune limpede. Faptul că ei trebuie lămurii și cercați ca argintul și ca aurul s'ar putea talmăci cu aceea că ei se vor desfășura pentru un oarecare scop deosebit. Însă, oricum ar fi aceasta, e vădit lucră că lămurirea și procesul desvolării n'are și nu poate să aibă loc până după glorificarea bisericii; deaceea textul nu s'ar putea aplica la zilele noastre.

Cu toate aceste acesta e textul cel mai (puternic) de seamă care indică că ar putea fi o clasă modernă de „vrednici”. Cea descrie altele: Evreii readuși au exercitat credința în făgăduințele lui Dumnezeu. Când va fi sfârșit cel din urmă membru al clasei celor concepuți de spirit mersul său. Noul Legământ se va face cu Messia, reprezentantul legal al casei lui Israel, și Israelii văzând sau discernând atunci pe Messia ca pe mijlocitorul acestui Nou Legământ vor fi în stare de a fi introduși în legătură cu Dumnezeu prin credință și ascultare. Atunci lămurirea și purificarea lor ar putea să indice că Domnul are un loc oarecare special pentru ei în cursul Mileniului, la un loc cu vrednicii din vechime. De sigur că acest pasaj nu s'ar putea potrivi cu nimeni altul decât Israelitilor ce vor vedea și discerne nouă stare de lucruri.

Plugarul ajunge pe sămănător

Un alt text pe care suntem chemați să considerăm este Amos 9:13 — „Eacă vin zilele, zice Iehova, când plugarul va ajunge pe sămănător; și călcătorul de poame pe sămănătorul de grâne; când munții vor picura vin dulce, și toate colinele se vor topi.”

Plugarul simbolizează timpul de strămtorare; sămănătorul reprezintă pe aceia ce culeg grânele; călcătorul de poame (călcătorul de struguri, după Biblia engleză) zugrăvește elementul radical care vrea să răstoarne actuala stare de lucruri. Secerișul a fost în progres dela 1878 încoace, o perioadă de patruzeci de ani care s'a încheiat în primăvara anului 1918. Strămtorarea era atunci (1918) în curs, ajungând pe sămănător. Aceasta nu înseamnă că orice secerare a încetat. Deoarece Domnul a ales secerișul natural pentru ca să illustreze secerișul spiritual, noi suntem îndreptățiți să examinăm mai departe zugrăvirea naturală.

La recolta grânelor nu e lucru neobișnuit ca să găsești pe aceeași țarină, pe același lan și în aceeași vreme, pe seceritorul grânelor, pe trierător și pe arător. Dela 1918 încoace a fost un fel de strângere a unora din poporul lui Dumnezeu, care se poate asemăna în adevăr cu lucrul de spicuire. Plugarul (strămtorare) a urmat înainte. Călcătorul de poame nu pare a fi ajuns încă punctul desăvârșirii isprăvei sale. Aceasta e clasa care va stoarce sucul din vița pământului, și această clasă va ajunge pe „sămănătorul de grâne”, adică lucrul de distrugere va ajunge pe aceia care proclamă vestea Domnului, semănând astfel sămânța binecuvântărilor restatormierii omniterrii care va avea loc în cursul domniei lui Messia.

Când aplicăm cele trei reguli menționate la început ca cerințe dumnezeiești pentru cei aprobați, putem vedea îndată că Scriptura aceasta n'are nici o aplicare la dezvoltare unei clase deosebite cu vre un merit special. Ceeace arată la sunt pași progresivi în dezvoltarea strămtorării, opera finală a distrugerii și sosirii noii împărății. A întrebunța această ca un text doveditor ca arătând că Domnul desfășură o clasă modernă de vrednici ar părea să faci violentă Scripturilor.

Un alt text care e citat din când în când ca o dovadă că Domnul desfășură o clasă modernă de vrednici ca să fie asociați celor aleși din vechime e cel scris în Matei 8:11, același eveniment fiind amintit și în Luca 13:29 „Dar vă zic vouă că mulți dela răsărit și dela apus vor veni și vor sta la masă cu Abraam și Isaac și Iacob, în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor merge în întinerișul cel mai din afară: acolo va fi plângerea și scârșnirea dinților.”

Starea la masă în împărăție
Când împărăția Domnului va fi așezată și Noul Legământ va fi în lucrare, vor veni neamurile din toate părțile pământului, primind hotărârile (condițiile) Noului Legământ cu bucurie, repausând-se în credința și în deșidea ce el conține

pentru ei, și ei se vor bucura în a se pune sub supravegherea lui Abraam, Isaac, Iacob și a profetilor. Se va însemna că textul acesta zice că acei ce vor veni din diferite părți al pământului vor sta la masă cu vrednicii din vechime în împărăție. Starea la masă nu inspiră gândul la autoritate. Din petrivă, prin aceasta să sugereze stare de hodină și de liniște a sufletului. (Z' 04-335) Va fi o clasă nominală de urmași ai Domnului cari vor privi atunci cu ochii lungi; de pildă, clasa clericală, care după nume sunt copii împărăției. Si ei vor mărturisi faptul că ei au lipsit să între și ei vor întimpina greutatea umilindu-se pe ei sub hotărârile Noului Legământ ce v'or fi servite lor prin mijlocirea vrednicilor vechi, însă vor scârșni din dinți privindu-i pe aceștia vrednici în poziții sus puși; pecând poporul, cei blânzi și smeriți cu inima vor fi la hodină ușoară și la tihnă. Fără îndoială că aceasta va cuprinde și mulți evrei, cari au fost necredincioși făgăduințelor făcute părintelui lor Abraam, precum și mulți dintre păgâni; însă nu reiesă din textul acesta că vreunul va avea autoritate dimpreună cu Abraam, Isaac, Iacob și cu profetii.

În zilele lui Isus erau mulți fără îndoială, cari priviau la el ca la un mare învățător și cari ar fi crezut în el dacă nu i-ar fi împiedecat farizeii. Fără îndoială că acuma sunt evrei cari se reintorc la Palestina, arătând prin această credință în făgăduințele lui Dumnezeu, cari în timpul încercării lui Iacob vor face orice în marginile puterii lor pentru a ajunge în armonie deplină cu Domnul. Astfel de oameni deci, cu suflete și inimi mai umile vor fi doritori să caute mângăierea pe care ei o vor primi-o prin asocierea lor cu vrednicii lor din vechime; însă farizeii și clericii nu vor dau-o așa bine. Ei vor privi la cei de o stare mai umilă de viață desfășurându-se în fericire și sorbind vorbele plăcute ale acestor aleși plini de credință, pecând ei singuri, din pricina caracterului desfășurat, nu vor fi fericiți, vor scârșni din dinți privind la ceace ei au pierdut, fiind afară din acest cerc al împărăției. Însă nu se află nimic în textul acesta, care să indice că acuma e în curs de desfășurare o clasă de vrednici moderni; și chiar dacă unii din acestia ce stau la masă cu Abraam, Isaac, și Iacob, în împărăție ar fi clasați ca vrednici moderni, e lucru vădit că dezvoltarea lor ar avea loc după ce toți cei concepuți de spirit vor fi sfârșit cursul lor.

Nu vor vedea niciodată moarte

Un alt text a fost citat: „Adevăr, adevăr zic vouă, dacă va păzi cineva cuvântul meu, nu va vedea moarte în veac.” — Ioan 8:51.

E cu neputință ca cineva să păziască cuvântul lui Dumnezeu fără ca mai întâi să-l audă și să priceapă. Christos Isus e avocatul celor concepuți de spirit în cursul veacului evanghelic. El nu e Mijlocitorul cuiva până când Noul Legământ nu e pus în lucrare. Si decând clasa vrednicilor moderni (dacă există vreuna) are nevoie numai

decât de un mijlocitor, e lucru evident că aceste cuvinte ale Domnului nu se pot potrivi la cineva care vopște să ajungă fericirea pământescă, înainte de ce Noul Legământ e pus în funcționare. Prin urmare, acest text n'ar putea fi considerat ca o dovadă că acum s'ar desfășura o clasă vrednici moderni.

Acum venim să considerăm unele lucruri pe cari din întâmplare le-a spus Fratele Russell referitor la clasa aceasta. În Volumul 6, pagina 157, noi citim:

„Astfel cu cei ce intră acum; ei nu pot aprea pe deplin cele cerești, lucrurile spirituale, până ce nu vor fi ajuns mai întâi punctul de a implini consacrarea lor prin serviciul lor înțelept adus Domnului. Și noi putem fi siguri că oricine consacrandu-se și implinind sacrificiul în jertfa de sine în totul în interesul cauzei Domnului după ce clasa cerească va fi completă, va afla numai decât că Domnul are destule alte binecuvântări de alte soruri să deie, și că toate binecuvântările sale sunt numai pentru astfel de consacrați, jertfitori de sine. Se poate ca ei să fie socotiți la un loc cu vrednicii din vechime cari aveau dispoziția jertfirii de sine ce place lui Dumnezeu, înainte de începerea „înaltei chemări.”

Analizând cuvintele aceste ale fratelui Russell noi vedem clar că acesta e miezul argumentului său: După ce clasa cerească va fi plină, Dumnezeu va avea de dat un alt soi de binecuvântări fiecărui care va implini chemarea unei depline consacrați, însă înainte de îndeplinirea clasei spirituale această nu s'ar considera deloc cu privire la vre-o răsplată. Singura referire la vrednicii din vechime în această legătură el face cu cuvintele aceste: „Se poate ca ei să fie socotiți la un loc cu cei aleși din vechime cari aveau dispoziția jertfirii de sine ce place lui Dumnezeu, înainte de începerea înaltei chemări.” Sentința aceasta din urmă e numai un obiter dictum*) nebazat pe nici o dovadă din Scriptură. Fratele Russell a arătat că el avea puțină credință într'un astfel de caz dat când zicea: Se poate ca ei să fie socotiți la un loc cu cei aleși din vechime.”

Consacrare, sacrificiu, lealitate

Deasemenea se face referire la chestiunea aceasta în „Turnul de Veghere” din Septembrie 1, 1915.

„Gândul nostru este că cu închiderea „ușei” la chemarea veacului evanghelic nu va mai fi nici o concepere de spirit pentru natura spirituală. Oricine venind după acea la Dumnezeu prin consacrare, înainte de inaugurarea operii de restituțiune, va fi primit de el, nu pentru tărâmul spiritual al ființei, ci pentru tărâmul pământesc. Aceștia vor veni sub aceleleași condițiuni cași vrednicii din vechime cari au fost primiți de Dumnezeu. Vrednicii din vechime au venit la Dumnezeu, nici o chemare nefiind deschisă pentru ei — înalta che-

mare nefiind încă cunoscută, și binecuvântările restituțiunii nefiind încă deschise. Ei însă s'au dat de bunăvoie lui Dumnezeu fără a cunoaște ce fel de binecuvântări li va aduce lor consacrarea, afară de numai că ei avut vestirea că ei vor dobândi în viitoarea viață o „înviere mai bună” decum ar avea rămășița lumii.

„A noastră părere este că oricine, în astfel de condițiuni ca aceștia, va face o deplină consacrare Domnului, lăsând totul să urmeze căile sale, și va trăi o viață plină de credință, în mod leal față de consacrarea aceasta, poate să fie socotită ca o clasă asemănătoare acelor cari au fost înainte de veacul evanghelic. Noi nu știm nici un motiv de ce Domnul să refuze ca să-i primiască pe acei ce fac o consacrare după încheierea veacului evanghelic și înalta chemare și înainte de deschiderea deplină a veacului Milenar.”

Trebuie să ne însemnăm aici că fratele Russell așează clar cele trei reguli ce trebuiesc să se întrunească; adică credință până la punctul de consacrare și îndreptățire, un spirit sacrificator, și lealitate dovedită prin suferință. El își dă apoi numai o părere, zicând că astfel de oameni poate să aibă parte cu vrednicii din vechime. Însă se va vedea că această expunere nu e pozitivă (sigură), nici chibzuită în lumina unor alte doctrine netede și nediscutabile, cari se desfășoră mai la vale în articolul acesta. Afară de aceasta fratele Russell spune aici clar că o astfel de clasă n'ar putea fi considerată ca fiind în dezvoltare până când „poarta” nu e închisă și conceperea de spirit încetată. Noi credem că dacă el ar fi considerat lucrul acesta mai departe, el ar fi adăos o altă condițiune, pe care noi o tratăm în paragraful următor.

Prețul de răscumpărare cheia

Cheia sau trestia-măsurătoare cu care se poate determina veracitatea (adevărul) fiecărui învățături e jertfa de răscumpărare. De repetite ori atențiunea noastră a fost atrasă de fratele Russell — că noi să măsurăm toate doctrinele noastre cu jertfa de răscumpărare. Dacă dezvoltarea unei clase moderne de vrednici nu să amonitiază cu filozofia prețului de răscumpărare, aceasta trebuie să fie atunci îndeajuns adevărată și chestiunea în mod definitiv și hotărâtor.

Îndreptățirea vrednicilor din vechime rezultă pentru ei din cauza credinței lor în făgăduințele lui Dumnezeu. Abraam a fost îndreptat pentru credința sa. El n'a putut fi îndreptat pentru viața, din pricina că sacrificiul prețului de răscumpărare nu era încă niciu. Însă Dumnezeu i-a socotit lui ca dreptate din pricina credinței sale nestămutate, cu scopul ca el să poată intra în legătură cu el. El a consacrat pe deplin voia sa pentru ca să facă voia lui Dumnezeu și a executat această îndurând tot felul de suferințe pentru ca să dovedească lealitatea sa.

Însă când sacrificiul prețului de răscumpă-

*) Latinește: „opus in treccal”

se fu adus, regula de îndreptare era scum diferă, așa că orice îndreptare trebuie să fie întărită pe credință în prețul răscumpărării și să culte din atribuirea meritului acestui sacrificiu. Înd Isus s'a sculat din morți și s'a înălțat la cer avea în mână sa, vorbind figurativ, meritul sacrificiului său omenesc, a cărui valoare era îndestulătoare pentru ca să mântuiască întreaga rasă a Adam. El apăru în prezența lui Iehova și a prezentat meritul acestui sacrificiu, denunțându-l pe pășea dumnezeiești în scumul de a îndreptății a aduce în armonie cu Dumnezeu, pe toți acei i în cursul veacului de sacrificiu să vor pre-

zentă să se aducă pe ei în deplină consacrare, ca să împlinescă voia Tatălui. După aceasta îndreptarea nu putea să vie decât pe o singură cale; adică prin credință în meritul lui Christos și exercițiul acestei credințe, până la măsura de a face o plină consacrare, lăsând voința sa să facă voia lui Dumnezeu. Apoi urmează atribuirea meritului lui Christos, care rezultă în dreptate sau îndreptățire, după aceea primirea din partea lui Iehova și concepere de spirit la natura dumnezeiască, din care pricină astfel devine o nouă făptură în Christos.

(Va fi completat în numărul următor.)

Aviz important.

Precum cu încetul ne apropiem de sfârșitul lui 1921, suntem siliți să-i avizăm și să-i dăm pe aceia cari ne datorează bani, pentru sebite cărți comandate și primite dela noi pe dii, ca înainte 1 Decembrie să binevoască intrucat li stă în putință — să-și achite (plătescă) această datorie. Unii au ridicat cărțile de dăpe un an întreg, alții în decursul anului, și observat că numărul total scos în banii la i români să urcă la 50.000 Lei, afară de „milion”. Credem că dacă fiecare și-ar da silița în achitarea datoriei ar ajuta prin aceea lucrul nostru, precum banii s'ar putea folosi în propunerea altor cărți de cari cu toți simțim nevoie. În zilele din urmă s'a trimis fiecărui o notă pra cărților ridicate dela noi, cu ce dat și la ce coastă. Unde în facerea notei s'a înplat vre'o gresală, că s'au scris sau mai tă sau mai puțin, ni să va scrie gresala. Ia cari au broșuri „milioane” și „iaduri” vor pe cele vândute, iar de cele nevândute ne da socoteala câte au la mână și unde să. Să nu să uite, că dorim aceasta înainte de decembrie, când noi încă trebuia să dăm oțea.

Totodată amintim celor din cei cari au subscris „propunerea” pentru TURNUL DE VEGHERE numai căm trei părți și-au achitat abonamentul. Rugăm pe toți aceia cari au afaceri cu noi să trimet scrisori, comandă cărți sau plătesc ele comandate, să binevoască a fi cu mai îngrijire în scrisul lor. Primim scrisori pe care este aproape cu nepuință a le celi, și ele să fie scris pe ele datul, comuna și țara.

Suferiți o corectare

Rugăm pe toți aceia cari au afaceri cu noi să trimet scrisori, comandă cărți sau plătesc ele comandate, să binevoască a fi cu mai îngrijire în scrisul lor. Primim scrisori pe care este aproape cu nepuință a le celi, și ele să fie scris pe ele datul, comuna și țara.

numele scriitorului lipsește. Unii ne trimet bani și cer cărți în felul acesta, și apoi după un timp ne scriu iară că noi nu le răspundem, că am primit sau nu banii trimiși.

Rugăm pe frați să și dea seama, că o scrisoare lipsită de datul când s'a scris comuna și, dacă este, poșta ultimă, județul (și aceste toate scrise corect, așa cum să scriu oficial) este mai rea decât fără folos, pricinuind bătaie de cap și altora.

Calendarul „TURNUL DE VEGHERE”

Anunțăm fraților că pe la 1 Decembrie, sau toai de vreme vom avea în depozit Calendarul „TURNUL DE VEGHERE” pe anul 1922. Calendarul va cuprinde toată broșura „Iadul”, Cronologia Bibliei, felurite date istorice, bisericesti, seculare și științifice, toate târgurile din Ardeal, Bănat, Crișana, Maramureș și Vechiul Regat, apoi tariful postal, telegrafic și telefonic, atât pentru țară cât și pentru străinătate. În ianuară, fiecărei lună, pe o pagină întreagă, să aibă „statutul cărții plugari”, foarte interesate pentru tinerii de la sate.

Invălitore va fi tipărită în trei tulpuri, cu clișeu „TURNUL DE VEGHERE”, o corabie pe valurile luminoase ale mării, corabia înfățișând pe biserică, iar marea, necredința, apoi de sub noaptea tulnecoasă și raza soarelui, Iese Domnul umblând pe marea. Toate acestea vor face foarte frumoasă și atractabilă.

Prețul 10 Lei

E o mare ocaziune pentru toți frații a răspândi acest Calendar cât mai îndrăg, și timpul pentru aceasta răspândire e tocmai luna Decembrie și începutul lui Ianuar.

Am fi foarte mulțumitori fraților dacă ei ar putea face comenzile înainte, de cale să ar avea nevoie de oare adunare și căm câte crede că ar putea să fie în împrejurul lor. Această ne ar ajuta să putem să le dăm, ceea ce e foarte important.